

Księga Daniela - numer dwadzieścia dwa

Ujawnienie prorockiej debaty: metodologia późnego deszczu i ostatecznego kryzysu

Jeff Pippenger
2023-12-17

Metodologia usankcjonowana przez Boga jest wyraźnie wskazana w rozdziałach dwudziestym ósmym i dwudziestym dziewiątym Księgi Izajasza, gdzie metodologia ta jest przedstawiona jako „linia za linią”. 11 września 2001 roku zstąpił potężny anioł z osiemnastego rozdziału Objawienia i tym samym powtórzył zstąpienie, którego dokonał 11 sierpnia 1840 roku. W obu przypadkach, po jego zstąpieniu, Babilon został ogłoszony upadłym, a tym, którzy wciąż są w jej wspólnocie, wystosowano wezwanie — i wkrótce znów zostanie wystosowane — aby wyszli z niej. W obu przypadkach wydarzenie, które wypełniło zapowiedź, miało ogólnoświatowy wpływ, gdyż tak jak w roku 1840 poselstwo pierwszego anioła dotarło do „każdej stacji misyjnej na świecie”, tak cały świat został poruszony i zrozumiał wydarzenie z 11 września 2001 roku. Proroctwo, które wypełniło się 11 sierpnia 1840 roku, wskazywało na nałożenie ograniczenia na islam drugiego „biada”, a bezpośrednio po 11 września 2001 roku nałożono ograniczenie na islam trzeciego „biada”.

11 sierpnia 1840 r. stanowi wzmocnienie poselstwa, które zostało odpieczętowane w czasie końca w 1798 r., a 11 września 2001 r. stanowi wzmocnienie poselstwa, które zostało odpieczętowane w czasie końca w 1989 r. Podstawowa zasada ruchu pierwszego anioła została potwierdzona 11 sierpnia 1840 r., a zasadą tą była zasada dzień za rok. Podstawowa zasada ruchu trzeciego anioła została potwierdzona 11 września 2001 r. Zasadą tą jest, że prawda jest ustalana przez zestawianie „linia na linię”, ukazując, że koniec jest ilustrowany początkiem i że historia się powtarza. Proroctwo wydarzenie z 11 września 2001 r. nie jest potwierdzone jedynie bezpośrednimi słowami Siostry White, lecz, co istotniejsze, faktem, że wydarzenia idealnie odpowiadały temu samemu kamieniowi milowemu w historii millerytów. Tym, co rozpoznano w związku z wydarzeniem z 11 sierpnia 1840 r., nie było tyle wypełnienie proroctwa, co słuszność metodologii przyjętej przez Millera i jego współpracowników.

Wydarzenie dokładnie spełniło przepowiednię. Gdy to stało się wiadome, rzesze ludzi zostały przekonane co do słuszności zasad interpretacji proroctw przyjętych przez Millera i jego współpracowników, a ruch adwentowy otrzymał niezwykle impuls. Ludzie wykształceni i o wysokiej pozycji społecznej przyłączyli się do Millera, zarówno w kaznodziejstwie, jak i w publikowaniu jego poglądów, a w latach 1840-1844 dzieło szybko się rozszerzało. Wielki spór, 335.

11 września 2001 roku, gdy późny deszcz zaczął być mierzony, „spór” dotyczył i wciąż dotyczy prawdziwej lub fałszywej metodologii. Proroctwa ruchu millerowskiego zostały przedstawione zarówno na tablicy z 1843 roku, jak i na tablicy z 1850 roku, które Siostra White uznaje za zaprojektowane przez Pana, a także za wypełnienie drugiego rozdziału Księgi Habakuka.

Poselstwo millerystów, które powstało dzięki „zasadom proroczej interpretacji przyjętym przez Millera i jego współpracowników, i” które następnie wywołało „cudowny impuls”, który wzmocnił poselstwo Wołania o północy, zostało przedstawione na dwóch świętych tablicach. Proroctwa przedstawione na owych dwóch świętych tablicach zostały zidentyfikowane i ustalone przez prorocze reguły Millera. Tablice były wypełnieniem nakazu z Księgi Habakuka, aby wizualnie przedstawić proroctwa, które zostały ustalone metodologią Millera, na „tablicach”, w liczbie mnogiej. Drugi rozdział Księgi Habakuka wskazuje na „spór” z dwudziestego siódmego rozdziału Księgi Izajasza i jest z nim bezpośrednio powiązany.

Stanę na straży, ustawię się na wieży i będę czuwać, by zobaczyć, co mi powie, i co odpowiem, gdy zostanę upomniany. Habakuk 2:1.

Słowo „reproved” w tym wersecie oznacza „spierać się z kimś”. Habakuk, reprezentujący zarówno strażników ruchu pierwszego, jak i trzeciego anioła, miał stać się kimś, z kim będą się spierać, i pragnął zrozumieć, co ma odpowiedzieć, gdy rozpocznie się debata. Odpowiedzią w historii pierwszego anioła było wykonanie dwóch świętych plansz, a odpowiedzią w historii ruchu trzeciego anioła było powstanie proroczej serii zatytułowanej „Dwie Tablice Habakuka”. Plansze i ta seria zostały oparte na metodologii przedstawionej w każdej z tych odpowiednich historii. W księdze Habakuka metodologia przedstawia to, czego strażnicy używają, aby ustanowić przesłanie, a także identyfikuje kwestię, która jest „przedmiotem sporu”, co z kolei prowadzi do powstania dwóch klas czcicieli.

Stanę na mojej warcie, wejdę na basztę i będę wypatrywał, aby zobaczyć, co mi powie, i co odpowiem, gdy będę upomniany. I Pan mi odpowiedział i rzekł: Zapisz widzenie i wyraźnie je wypisz na tablicach, aby biegnący mógł je przeczytać. Bo widzenie dotyczy jeszcze wyznaczonego czasu, lecz u kresu przemówi i nie skłamię; choćby się opóźniało, czekaj na nie, bo na pewno przyjdzie, nie spóźni się. Oto jego wyniosła dusza nie jest w nim prawą, lecz sprawiedliwy będzie żył dzięki swojej wierze. Habakuk 2:1-4.

Jedna klasa jest usprawiedliwiona z wiary, a druga wywyższona w sercu, co ilustrują postacie faryzeusza i celnika. Faryzeusze polegali na metodologii opartej na zwyczaju i tradycji, a faryzeusz reprezentował także system religijny, który utrzymywał kontrolę nad swoją trzodą poprzez wprowadzenie hierarchicznego systemu rządzonego przez tych, którzy podawali się za wybrany lud Boży i obrońców prawdy, lecz którzy ostatecznie uczestniczyli w ukrzyżowaniu Prawdy. Prorocza „debata” z dwudziestego siódmego rozdziału Księgi Izajasza dotyczy prawdziwej i fałszywej biblijnej metodologii. Antagonistami w tej „debacie” są ci, którzy podążają za metodologią Eliasza na dany czas, oraz od dawna ugruntowany system ekspertów teologicznych, którego typem jest Sanhedryn z czasów Chrystusa.

Rozdział dwudziesty siódmy stwierdza, że „spór” rozpoczyna się, gdy On „powstrzymuje”, czyli gdy Bóg powściąga „swoją srogi wiatr”, w „dniu wschodniego wiatru”. „W miarę, gdy się rozrasta, będziesz się z nim spierać; On powstrzymuje swój srogi wiatr w dniu wschodniego wiatru. Przez to więc zostanie zgładzona nieprawość Jakuba.” Słowo „purged” oznacza „prześlągnięte” i przedstawia zmazanie grzechu w sądzie badawczym. Metoda, o którą toczy się spór, przedstawia próbę, którą trzeba przejść, jeśli grzechy ludu Bożego mają zostać zmazane. Metoda Eliasza jako

próba jest przedstawiona w historii Chrystusa, gdzie zostaliśmy uprzedzeni, że w tym czasie ci, którzy odrzucili poselstwo Jana Chrzciciela (którego Chrystus utożsamiał z Eliaszem), nie mogli skorzystać z nauczania Jezusa.

Poselstwo późnego deszczu jest przedstawiane jako nauki Jezusa, gdyż On jest Słowem, a co więcej, późny deszcz jest przedstawiany jako "ochłoda", która jest określana jako "obecność Pana".

Upamiętajcie się więc i nawróćcie się, aby wasze grzechy zostały zgładzone, gdy nadejdą od oblicza Pana czasy pokrzepienia; a On pośle Jezusa Chrystusa, który był wam poprzednio głoszony. Dzieje Apostolskie 3,19-20.

Siostra White stwierdza, że anioł, który zstąpił w dziesiątym rozdziale Apokalipsy, 11 sierpnia 1840 roku, „nie był nikim innym jak samym Jezusem Chrystusem”. Anioł, który zstąpił 11 września 2001 roku, byłby więc „nikim innym jak samym Jezusem Chrystusem”. Jego zstąpienie w obu tych okresach wyznacza początek proroczej „debaty” nad prawdziwą lub fałszywą metodologią, gdyż jest ona przedstawiona przez księgę w Jego ręku, którą lud Boży otrzymał nakaz zjeść. Gdy przebywał w Galilei, Jezus nauczał uczniów, że muszą jeść Jego ciało i pić Jego krew, ponieważ twierdził tam, że jest chlebem zstępującym z nieba. W tym miejscu utracił więcej uczniów niż w jakimkolwiek innym momencie swojej posługi, a ci, którzy odeszli, nigdy nie powrócili. Odeszli, ponieważ postanowili analizować Jego nauczanie przy użyciu fałszywej metodologii dosłownego rozumienia Jego słów, zamiast zastosować je we właściwym, duchowym sensie. „Debata” z dwudziestego siódmego rozdziału Księgi Izajasza jest proroczym kamieniem milowym, który ma kilka świadectw potwierdzających, że przedstawia ona ugruntowany, wyznawany system analizy biblijnej w konfrontacji z metodologią reprezentowaną przez posłańca Eliasza.

Wyznacza konkretny punkt w procesie stopniowego pomijania dawnego przymierza i wybranego ludu Bożego oraz początek przymiernej relacji z tymi, „którzy niegdyś nie byli ludem Bożym”. Owa „debata” — co ważniejsze — oznacza początek okresu, który kończy się wkrótce nadchodzącym prawem niedzielnym. Alfa i Omega zawsze ukazuje koniec wraz z początkiem, i tym samym sama „debata” staje się symbolem jednego z grzechów naszych ojców, który musi zostać uznany i wyznany, aby wypełnić modlitwę z Księgi Kapłańskiej 26.

Modlitwa Daniela z rozdziału dziewiątego przedstawia modlitwę, którą należy odmówić na zakończenie trzech i pół dnia z jedenastego rozdziału Apokalipsy. Ten okres jest przedstawiony w dwudziestym siódmym rozdziale Księgi Izajasza jako czas, gdy "miasto obwarowane będzie spustoszone, a siedziba opuszczona i pozostawiona jak pustkowie; tam cielę będzie się paść i tam się położy, i pożre jego gałęzie. Gdy jego gałęzie uschną, zostaną odłamane; przyjdą kobiety i spalą je, gdyż to lud bez rozumu; dlatego ten, który ich uczynił, nie zmiłuje się nad nimi, a ten, który ich ukształtował, nie okaże im łaski."

Dwóm świadkom nie okazano „żadnej łaski”, gdyż ogłosili fałszywe proroctwo, które zapoczątkowało „okres pustyni” trwający trzy i pół dnia. Następnie stali się „ludem bez zrozumienia”, choć wcześniej byli „miastem obwarowanym”. To miasto stało się wówczas

„spustoszone” i „siedliskiem”, które było „opuszczone”. Zamieniło się w martwe, suche kości leżące na ulicy miasta Sodomy i Egiptu. Kiedy zmarli zostają następnie wezwani, aby powstać, są poddani próbie przez grzechy swoich ojców, co obejmuje „debatę” na początku okresu, który zaczyna się umocnieniem pierwszego poselstwa i kończy się nadejściem trzeciego poselstwa. Debata dotyczy tego, czy przyjąć, czy odrzucić metodologię reprezentowaną przez Eliasza w ich historii. W 1863 roku ojcowie adwentyzmu odrzucili poselstwo „siedem razy” Mojżesza, które zostało przedstawione przez Eliasza.

Począwszy od lipca 2023 roku uschłe gałęzie z 27. rozdziału Księgi Izajasza muszą zdecydować, czy powtórzą grzechy Kościoła w Galilei i historię roku 1863, a także historię z 11 września 2001 roku. Odrzucić metodologię reprezentowaną przez drugi rozdział Księgi Habakuka i 27. rozdział Księgi Izajasza, a także przez Eliasza, Jana Chrzyciela i Williama Millera, to powtórzyć grzechy naszych ojców, zamiast odnieść pożytek ze świętych przykładów, które zostały zapisane dla tych, na których nadszedł koniec świata.

A wszystko to wydarzyło się im jako przykłady i zostało spisane dla naszego napomnienia, nas, których dosięgnęły końce wieków. Przeto, kto mniema, że stoi, niech baczy, aby nie upadł. Nie przyszła na was pokusa inna niż ludzka; Bóg zaś jest wierny i nie dopuści, abyście byli kuszeni ponad to, co możecie, lecz wraz z pokusą da też wyjście, abyście mogli ją znieść. Przeto, najmilsi moi, uciekajcie od bałwochwalstwa. Mówię jak do ludzi mądrych; rozsądźcie, co mówię. 1 List do Koryntian 10:11-15.

Święta metodologia ustanawia poselstwo Wołania o północy, które jest poselstwem późnego deszczu. To poselstwo, gdy jest duchowo spożywane, rodzi odpowiednie doświadczenie tak pewnie, jak dieta z jarzyn Daniela i trzech młodzieńców przyniosła lepszy i tęższy wygląd. Ale w drugim rozdziale Księgi Habakuka kamieniem potknięcia dla tych, którzy odrzucają propozycję usprawiedliwienia z wiary, jest pycha, która powstrzymuje ich przed dalszym dążeniem do poznania Pana. Jeśli kiedykolwiek jest czas, w którym lud Boży nie może odkładać dzieła przyjęcia prawdziwej metodologii i spożywania poselstwa z ręki anioła, to właśnie teraz!

Nie mamy czekać na późny deszcz. Spadnie on na wszystkich, którzy rozpoznają i przyswoją sobie rosę i deszcze łaski, które na nas spadają. Gdy zbieramy okruchy światła, gdy cenimy niezawodne miłosierdzie Boga, który pragnie, byśmy Mu ufali, wtedy każda obietnica się spełni. 'Bo jak ziemia wydaje swój pąk, a jak ogród sprawia, że to, co w nim zasiane, wyrasta; tak Pan Bóg sprawi, że sprawiedliwość i chwała wyrosną przed wszystkimi narodami.' Izajasz 61:11. Cała ziemia ma być napełniona chwałą Bożą. Komentarz Biblijny Adwentystów Dnia Siódmego, tom 7, 984.

Prorocze Słowo Boże wskazało, że gdy wielkie budowle Nowego Jorku zostały zwalone, anioł z osiemnastego rozdziału Objawienia zstąpiłby i „wypełniłby się wersety od pierwszego do trzeciego osiemnastego rozdziału Objawienia”. Księga Izajasza, rozdział dwudziesty siódmy, określa ten czas jako „dzień wschodniego wiatru” i jest to czas, gdy „srogi wiatr” jest powściągnięty. „W miarę, gdy wybija, będziesz się z nim spierał; on powściąga swój srogi wiatr w dniu wschodniego wiatru.” Siostra White wskazuje dokładnie ten sam czas.

W owym czasie, gdy dzieło zbawienia będzie dobiegać końca, na ziemię przyjdzie ucisk, a narody będą rozgniewane, jednak powstrzymywane, aby nie przeszkodzić dziełu trzeciego anioła. W tym czasie spadnie 'późny deszcz', czyli ochłoda od oblicza Pana, aby dodać mocy doniosłemu głosowi trzeciego anioła i przygotować świętych do wytrwania w czasie, gdy zostanie wylanych siedem ostatnich plag. Wczesne Pisma, 85.

Moc, która wzbudza gniew narodów, nadeszła, gdy zaczął padać późny deszcz. A gdy tylko ta moc rozgniewała narody, została powstrzymana, gdyż Izajasz zapisał, że „powściąga swój srogi wiatr”. Srogi wiatr to wiatr wschodni, a ten wiatr jest powściągany, gdy zaczyna pokrapywać późny deszcz, a dzieło zbawienia dobiega końca. Zamykające dzieło zbawienia to czas pieczętowania. „Linia za linią”, srogi, czyli wschodni wiatr, który jest powściągany podczas pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy, to cztery wiatry z siódmego rozdziału Księgi Objawienia.

A potem ujrzałem czterech aniołów stojących na czterech krańcach ziemi, trzymających cztery wiatry ziemi, aby żaden wiatr nie wiał na ziemię ani na morze, ani na żadne drzewo. I ujrzałem innego anioła wstępującego od wschodu, mającego pieczęć Boga żywego; i zawołał donośnym głosem do czterech aniołów, którym dano wyrządzać szkodę ziemi i morzu, mówiąc: Nie wyrządzajcie szkody ziemi ani morzu, ani drzewom, dopóki nie opieczętujemy sług naszego Boga na ich czołach. Objawienie 7:1-3.

Zapieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy zostało zobrazowane przez triumfalny wjazd Chrystusa do Jerozolimy. Tam Chrystus, po raz jedyny w swoim życiu, jechał na ośle (symbol islamu), a Łazarz prowadził procesję do Jerozolimy. Siostra White wskazuje na Łazarza jako symbol pieczęci w tej historii.

Zwlekając z przyjściem do Łazarza, Chrystus miał miłosierny zamiar wobec tych, którzy Go nie przyjęli. Zwlekał, aby przez wskrzeszenie Łazarza z martwych dać swemu upartemu, niewierzącemu ludowi jeszcze jeden dowód, że istotnie jest „zmartwychwstaniem i życiem”. Nie chciał porzucić wszelkiej nadziei wobec ludu, biednych, błakających się owiec z domu Izraela. Jego serce pękało z powodu ich braku skruchy. W swoim miłosierdziu postanowił dać im jeszcze jeden dowód, że jest Odnowicielem, Tym, który jedynie może objawić życie i nieśmiertelność. Miał to być dowód, którego kapłani nie mogliby opacznie zinterpretować. To był powód Jego zwłoki w udaniu się do Betanii. Ten koronujący cud, wskrzeszenie Łazarza, miał położyć Bożą pieczęć na Jego dziele i na Jego roszczeniu do boskości.” Pragnienie wieków, 528, 529.

Czas zwlekania, który rozpoczął się 18 lipca 2020 roku, jest zilustrowany zwlekaniem Chrystusa, zanim wskrzesił Łazarza. Czas zwlekania z jedenastego rozdziału Księgi Objawienia kończy się wraz z upływem trzech i pół dnia. W tych dniach dwaj świadkowie leżeli martwi na ulicy. I tak jak Łazarz miał zostać wskrzeszony po czasie zwlekania, tak też dwaj świadkowie Jana mieli zostać wskrzeszeni. Po wskrzeszeniu prowadzą procesję do Jerozolimy, reprezentując „pieczęć Bożą” oraz „wieńczący cud”, który świadczy o boskości Chrystusa. Zmartwychwstanie wyznacza zakończenie pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy, które ma miejsce, podczas gdy cztery wiatry — wiatr wschodni, srogi wiatr — które nadeszły 11 września 2001 roku, są powstrzymywane.

W godzinie prawa niedzielnego te wiatry zostają wypuszczone, by sprowadzić sąd odpłaty na bestię z ziemi z trzynastego rozdziału Księgi Objawienia. Teraz wymykają się już nawet przez palce tych czterech aniołów, którzy powstrzymują je podczas okresu pieczętowania. Jedno z najgłębszych odniesień w Duchu Proroctwa dotyczących dnia wiatru wschodniego znajduje się w tomie dziewiątym Świadczeń. W tym tomie natchnione słowa zaczynają się na stronie jedenastej, więc symbolicznie zaczyna się ona na „dziewięć–jedenaście”. Tytuł rozdziału brzmi „Ostateczny kryzys”, ale jest to też pierwszy rozdział części zatytułowanej „Na przyjście Króla”.

Nie ma dowodów na to, że część i tytuł rozdziału zostały celowo zmanipulowane przez redaktorów, którzy opracowali ten tom, jednak przyjście Króla łatwo rozpoznać jako przyjście Oblubieńca, które w przypowieści o dziesięciu pannach wiąże się z kryzysem o północy, wywołanym u panien przez obecność lub brak oliwy w ich naczyniach. Nadchodzący kryzys o północy jest, zgodnie z tytułem, ostatnim kryzysem dla dziesięciu panien. W tym kryzysie ujawnia się, czy mają oliwę, czy też nie. Oliwa nie jest po prostu Duchem Świętym; jest precyzyjnie określona jako Duch Święty, a także jako właściwe poselstwo oraz właściwy charakter.

Właściwa metodologia ustanawia właściwe poselstwo Okrzyku o północy, a to poselstwo, przyjęte i wprowadzone w życie, kształtuje właściwy charakter. Ten charakter w czasie ostatniego kryzysu jest charakterem, który otrzymuje pieczęć Bożą. Proces pieczętowania ludu Bożego rozpoczął się wraz z nadejściem dnia wschodniego wiatru, 11 września 2001 roku. Poselstwo tamtego czasu miało wówczas zostać spożyte. To, czy jeść, czy nie jeść, jest przedstawione przez „spór” u Izajasza, a także przez pytanie Habakuka, co stróże mają odpowiedzieć w sporze. Czas zwłoki w 25. rozdziale Ewangelii Mateusza i u Habakuka kończy się przedstawieniem dwóch klas czcicieli. Czas zwłoki, przedstawiony jako trzy i pół dnia w jedenastym rozdziale Księgi Objawienia, prawie dobiegł końca.

Ten czas zwłoki jest również przedstawiony na początku rozdziału w tomie dziewiątym, poprzez fragment z Listu do Hebrajczyków, gdzie Paweł parafrazuje werset czwarty drugiego rozdziału Księgi Habakuka. Odwołanie Pawła umieszcza drugi rozdział Habakuka w ruchu trzeciego anioła, gdyż to w tej historii Chrystus wszedł do Miejsca Najświętszego, i w tej historii zostało objawione światło Jego arcykapłańskiej służby, a właśnie w Liście do Hebrajczyków Paweł przedstawia najwyraźniejsze objawienie arcykapłańskiej służby Chrystusa w Słowie Bożym.

W ruchu pierwszego anioła drugi rozdział Księgi Habakuka nie rozpoznawał jeszcze przejścia Chrystusa do Miejsca Najświętszego, gdyż nie nastąpiło ono aż do zakończenia głoszenia wołania o północy. Czas zwłoki, o którym wspomina Paweł, to czas zwłoki Habakuka i Mateusza, ale jest to czas zwłoki, który miał się rozpocząć 18 lipca 2020 roku. Ostatni werset drugiego rozdziału Księgi Habakuka przedstawia zakończenie wołania o północy w historii millerytów oraz nadejście trzeciego anioła:

Lecz Pan jest w swojej świętej świątyni: niech cała ziemia milczy przed Nim. Habakuk 2:20.

Świadczenia, tom dziewiąty, podkreśla, począwszy od strony jedenastej (dziewięć–jedenaście), przypowieść o dziesięciu pannach, czas zwłoki i jego związek z Habakukiem i Mateuszem, a także ostateczny kryzys oraz 11 września 2001 roku, kiedy pojawiła się debata prorocza.

Sekcja 1 - Na przybycie Króla

„Jeszcze tylko chwila, a Ten, który ma przyjść, przyjdzie i nie będzie zwlekał.” Hebrajczyków 10:37.

Ostatni kryzys

Żyjemy w czasie końca. Szybko spełniające się znaki czasu świadczą, że przyście Chrystusa jest bliskie. Dni, w których żyjemy, są poważne i doniosłe. Duch Boży stopniowo, lecz nieuchronnie, jest wycofywany z ziemi. Plagi i sądy już spadają na gardzących łaską Bożą. Nieszczęścia na lądzie i na morzu, niestabilny stan społeczeństwa, wieści o wojnach są złowieszcze. Zapowiadają nadchodzące wydarzenia największej wagi.

Siły zła jednoczą się i konsolidują. Umacniają się przed ostatnim wielkim kryzysem. Wkrótce na naszym świecie nastąpią wielkie zmiany, a końcowe wydarzenia potoczą się szybko.

Stan rzeczy na świecie wskazuje, że burzliwe czasy są tuż przed nami. Codzienne gazety pełne są zapowiedzi strasznego konfliktu w niedalekiej przyszłości. Zuchwałe rabunki zdarzają się często. Strajki są powszechne. Kradzieże i morderstwa popełniane są na każdym kroku. Ludzie opętani przez demony odbierają życie mężczyznom, kobietom i małym dzieciom. Ludzie rozmiłowali się w występku, a wszelkiego rodzaju zło bierze górę.

Wróg zdołał wypaczyć sprawiedliwość i napełnić serca ludzi żądzą zysku.

'Sprawiedliwość stoi z daleka, bo prawda upadła na ulicy, a prawość nie może wejść.' Izajasza 59:14. W wielkich miastach żyją rzesze pogrążone w ubóstwie i nędzy, niemal całkowicie pozbawione żywności, schronienia i odzieży; podczas gdy w tych samych miastach są tacy, którzy mają więcej, niż serce mogłoby zapragnąć, którzy żyją w luksusie, wydając pieniądze na bogato umeblowane domy, na osobiste ozdoby, albo, co gorsza, na zaspokajanie zmysłowych pożądań: na alkohol, tytoń i inne rzeczy, które niszczą władze umysłowe, wytrącają umysł z równowagi i poniżają duszę. Krzyki głodującej ludzkości dochodzą przed oblicze Boga, podczas gdy za pomocą wszelkich form ucisku i wyzysku ludzie gromadzą kolosalne fortuny.

Pewnego razu, będąc w Nowym Jorku, nocą wezwano mnie, aby ujrzyć budynki wznoszące się piętro po piętrze ku niebu. Zapewniano, że te budynki są ognioodporne, i zostały wzniesione dla chwały ich właścicieli i budowniczych. Coraz wyżej i wyżej wznosiły się te budynki, a do ich budowy użyto najkosztowniejszych materiałów. Ci, do których należały te budynki, nie zadawali sobie pytania: 'Jak możemy najlepiej uwielbić Boga?' Pana nie było w ich myślach.

„Pomyślałem: ‘Och, gdyby ci, którzy w ten sposób inwestują swoje środki, mogli ujrzyć swój sposób postępowania tak, jak widzi go Bóg! Wnoszą wspaniałe gmachy, lecz jakże nierozumne w oczach Władcy wszechświata są ich plany i zamysły. Nie dociekają z całych sił serca i umysłu, jak mogą oddać chwałę Bogu. Zatracili z oczu to — pierwszy obowiązek człowieka.’”

Gdy te strzeliste budynki wznosiły się, właściciele radowali się chełpliwą dumą, że mieli pieniądze, które mogli użyć, by dogadzać sobie i wzbudzać zazdrość u swoich sąsiadów.

Znaczna część pieniędzy, które w ten sposób inwestowali, została zdobyta przez wyzysk, przez gnębienie biednych. Zapomnieli, że w niebie prowadzi się zapis każdej transakcji handlowej; każdy niesprawiedliwy interes, każdy oszukańczy czyn jest tam odnotowany. Nadchodzi czas, gdy w swoim oszustwie i zuchwałości ludzie dojdą do granicy, której Pan nie pozwoli im przekroczyć, i dowiedzą się, że cierpliwość Jehowy ma granice.

Kolejną sceną, jaka stanęła mi przed oczami, był alarm pożarowy. Ludzie patrzyli na wysokie, rzekomo ognioodporne budynki i mówili: „Są całkowicie bezpieczne”. Jednak ogień strawił te budynki, jakby były ze smoły. Wozy strażackie nie mogły nic zrobić, by powstrzymać zniszczenie. Strażacy nie byli w stanie obsługiwać wozów. Świadectwa, tom 9, 11–13.

„Debata” dotycząca metodologii, która miała miejsce na początku okresu przedstawionego w pierwszym rozdziale Księgi Daniela; a także przedstawiona w rozdziałach od pierwszego do trzeciego Księgi Daniela; a także przedstawiona w historii rozpoczynającej się 11 sierpnia 1840 roku; a także przedstawiona w historii z szóstego rozdziału Ewangelii Jana, podczas kryzysu w Galilei; a także przedstawiona w historii z 11 września 2001 roku (do 18 lipca 2020), jest teraz powtarzana, nie w obrębie adwentyzmu jako całości, lecz wśród martwych, suchych kości, które są budzone z letargu przez „głos” wołający na pustyni.

W naszym następnym artykule podejmiemy rozważenie metodologii będącej późnym deszczem, jak zostało to przedstawione w Księdze Izajasza, w rozdziałach dwudziestym ósmym i dwudziestym dziewiątym.

I usłyszałem też głos Pana, mówiącego: Kogo poślę i kto pójdzie dla nas? Wtedy rzekłem: Oto jestem; poślij mnie. A On rzekł: Idź i powiedz temu ludowi: Słuchajcie wciąż, ale nie rozumieście; patrzcie ustawicznie, ale nie pojmujcie. Zatwardź serce tego ludu, obciąż ich uszy i zaślep ich oczy, aby oczyma nie widzieli, uszami nie słyszeli, sercem nie rozumieli, nie nawrócili się i nie zostali uzdrowieni. Wtedy zapytałem: Panie, jak długo? I odpowiedział: Aż miasta opustoszeją bez mieszkańca, domy bez ludzi, a ziemia stanie się całkowicie spustoszona, i aż Pan oddali ludzi daleko, a pośrodku kraju nastanie wielkie opuszczenie. Jednak pozostanie w niej dziesiąta część; powróci, lecz zostanie zniszczona. Jak terebint i jak dąb, które, gdy zrzucają liście, zachowują swój pień, tak święte nasienie będzie jej pniem. Izajasza 6:8-13.